

дорослих людей є спочатку наслідуюванням, а потім проекцією поведінки батьків чи представників найближчого побутового оточення.

У зв'язку з цим формування нетерпимості до насильства у дитинстві чи у підлітковому віці є дуже важливою.

Таким чином, свідомість особи формується, поряд з іншими, переважно з інформації, отриманої зі ЗМІ, а також з найближчого побутового оточення, родини. Особливістю цих двох джерел, вважаємо, є те, що їхній розгляд у відриві один від одного призводить до невірної сприйняття системи детермінант вчинення насильницьких злочинів. А звідси і до формування попереджувальних заходів, спрямованих не в належному напрямку.

Використані джерела:

1. Антонян Ю.М. Социальная среда и формирование личности преступника (неблагоприятные влияния на личность в микросреде): Учеб. пособ. — М.: Акад. МВД СССР, 1975. — 159с.
2. Бугера О.І. Деструктивний вплив засобів масової інформації на протиправну поведінку неповнолітніх // Часопис Київського університету права / Київський університет права НАН України. Інститут держави і права імені В.М. Корецького НАН України. — 2004. — №4. — С. 107-111.
3. Бугера О.І. Проблеми використання засобів масової інформації для запобігання злочинів серед неповнолітніх: : 12.00.08. Автореф. дис. ... канд. юрид. наук / Академія адвокатури України — К., 2006. — 20с.
4. Кримінологія. Заг. та Особл. ч. / За заг. ред. І.М. Даньшина. — Х.: Право, 2003. — 351с.
5. Кудрявцев В.Н. Социально-психологические аспекты преступного поведения // Вопр. Философии. — 1974. — Вып.1. — С. 98 — 109.
6. Лукаш А.С. Згвалтування: кримінологічна характеристика, детермінація та їх попередження. 12.00.08. Дис. ... канд. юрид. наук / Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого. — Х., 2007. — 226с.
7. Сахаров А.Б. О личности преступника и причинах преступности в СССР. — М.: Юрид. лит., 1961. — 279с.
8. Яременко О.О., Балакірева О.М., Вакуленко О.В. та ін. Формування здорового способу життя молоді: проблеми і перспективи. Українсько-канадський проект „Молодь та здоров'я”. Український інститут соціальних досліджень. — К.: Український інститут соціальних досліджень, 2000. — 207с.

В. В. Луцик

аспірант Львівського національного університету ім. Івана Франка,
Львів, Україна

НЕ ВРУЧЕННЯ ПРОКУРОРОМ ОБВИНУВАЛЬНОГО ВИСНОВКУ ОБВИНУВАЧЕНОМУ, ЯК ПІДСТАВА ПОВЕРНЕННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ СПРАВИ ПРОКУРОРУ

Згідно чинного кримінально — процесуального закону, а саме відповідно до ч.1 ст. 254 КПК України, копія обвинувального висновку вручається підсудному під розписку не пізніше як за три доби до дня розгляду справи в суді. Отже, враховуючи дане законодавче положення, обвинувачений ознайомлюється з остаточним змістом обвинувачення лише після попереднього розгляду кримінальної справи, і під час цієї

стадії розгляду справи не може обґрунтовано захищатись від пред'явленого обвинувачення.

Існуючий порядок вручення обвинуваченому копії обвинувального висновку обмежує право обвинуваченого на захист[1,121]. В зв'язку з цим, досить обґрунтованою видається думка Г.Д. Побігайла, який вважав, що прокурор після затвердження обвинувального висновку повинен вручати обвинувальний висновок обвинуваченому[2,25].

Погоджуючись з вищенаведеними пропозиціями, слід також, врахувати, що запровадження нової процедури вручення обвинувального висновку обвинуваченому, буде сприяти розширенню процесуальних прав обвинуваченого, посилить змагальність судового процесу, на такій стадії, як попередній розгляд справи суддею.

Проте, розглянемо невиконання прокурором обов'язку по врученню обвинуваченому копії обвинувального висновку, як підставу повернення справи прокурору.

В зв'язку з цим, виникає питання яким саме чином, прокурору слід вручити копію обвинувального висновку обвинуваченому. На нашу думку, найбільш обґрунтованим видається вручення копії обвинувального висновку під розписку особисто обвинуваченому. Що ж до форми такої розписки то це може бути, як окремий процесуальний документ, так і розписка обвинуваченим на обвинувальному висновку доданому до кримінальної справи, із зазначенням дати і часу вручення йому обвинувального висновку. Якщо ж обвинувачений знаходиться під вартою, то копія обвинувального висновку вручається йому, за вказівкою прокурора, адміністрацією установи під розписку, яка повертається прокурору та долучається до матеріалів кримінальної справи.

Однак, як бути в тому випадку, коли на момент затвердження обвинувального висновку немає можливості вручити обвинувальний висновок обвинуваченому? На мою думку, в цьому випадку прокурору слід вжити всіх можливих заходів для вручення копії обвинувального висновку обвинуваченому, а якщо ці заходи не дали результату направити справу в суд з обґрунтуванням неможливості вручення копії обвинувального висновку. Таке обґрунтування прокурору слід викласти, наприклад, у постанові про направлення кримінальної справи в суд без вручення копії обвинувального висновку обвинуваченому.

Дана позиція обумовлена тим, що прокурор зобов'язаний дотриматись строку розгляду кримінальної справи, передбаченого ст. 233 КПК України, яка надійшла до нього від слідчого, а оскільки підстав для закриття кримінальної справи або повернення її на додаткове розслідування немає, прокурору слід направити її до суду.

Неврученням копії обвинувального висновку, також, слід вважати вручення обвинувального висновку обвинуваченому, який не володіє мовою, якою ведеться судочинство без перекладу на мову, якою він володіє. Слід погодитись з тим, що вручення обвинуваченому, копії обвинувального висновку, не затвердженого прокурором, також буде підставою повернення справи прокурору, оскільки обвинувальний висновок, як вид процесуального рішення набуває юридичної сили тільки з моменту затвердження його прокурором[3,69].

Не досить обґрунтованою видається позиція С.Бурмагіна, що у випадку вручення копії обвинувального висновку до моменту вирішення судом питання про повернення справи прокурору — підстави повернення справи відпадають[3,69]. Виходячи з такої позиції вручення обвинувального висновку навіть безпосередньо в стадії попереднього розгляду не буде порушувати право обвинуваченого на ознайомлення з обвинувальним висновком та можливість захищатись від пред'явленого обвинувачення на попередньому розгляді справи суддею, з чим ми не погоджуємось.

На підставі вищенаведеного можна зробити наступний висновок:

- на мій погляд, слід доповнити ст. 229 КПК України частиною третьою наступного змісту: після затвердження обвинувального висновку прокурор в трьохденний термін вручає обвинуваченому під розписку копію обвинувального висновку. Якщо обвинувачений знаходиться під вартою то копія обвинувального висновку вручається йому, за вказівкою прокурора, адміністрацією установи під розписку, яка повертається прокурору та долучається до матеріалів кримінальної справи. Якщо обвинувачений відмовився від одержання обвинувального висновку, то прокурор своєю постановою направляє справу в суд, з обґрунтуванням причин неможливості вручення копії обвинувального висновку.

Використані джерела:

1. Бабаєва О.В. Сутність і значення стадії попереднього розгляду кримінальної справи суддею// Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права. — 2002. — №4.
2. Побегайло Г.Д. Предание суду: учебное пособие. — М., 1982.
3. Бурмагин С.В. Возвращение уголовных дел прокурору в порядке ст. 237 УПК РФ// Российская юстиция. — 2005. — №1-2.

Э. В. Лядов

кандидат юридических наук, доцент,
докторант Академии права и управления
Федеральной службы исполнения наказаний России,
Рязань, Российская Федерация

ПРОБЛЕМЫ ПРИ ИСПОЛНЕНИИ ОБЯЗАТЕЛЬНЫХ РАБОТ

Наказание в виде обязательных работ является одним из альтернативных лишению свободы уголовных наказаний. Он был введен в действие Федеральным законом от 28 декабря 2004 г. № 177-ФЗ «О введении в действие положений Уголовного кодекса РФ и Уголовно-исполнительного кодекса РФ о наказании в виде обязательных работ» [1].

Согласно ст. 49 УК РФ обязательные работы заключаются в выполнении осужденным в свободное от основной работы или учебы время бесплатных общественно полезных работ.

Обязательные работы не назначаются лицам, признанным инвалидами первой группы, беременным женщинам, женщинам, имеющим детей в возрасте до трех лет, военнослужащим, проходящим военную службу по призыву, а также военнослужащим, проходящим военную службу по контракту на воинских должностях рядового и сержантского состава, если они на момент вынесения судом приговора не отслужили установленного законом срока службы по призыву.

Срок обязательных работ исчисляется в часах, в течение которых осужденный отбывал данный вид наказания. В соответствии со ст. 49 УК РФ взрослым лицам обязательные работы назначаются на срок от 60 до 240 часов, а несовершеннолетним на срок от 40 до 160 часов (ст. 88 УК РФ). Началом срока отбывания обязательных работ является день выхода осужденного на работу.

В рамках рассматриваемого вопроса необходимо обратить внимание на несколько проблемных моментов.

Гуменна О. Татуювання осіб, засуджених до позбавлення волі як прояв кримінальної субкультури	159
Діткун І. З. Етапи процесуальної діяльності суду під час усунення недоліків вироку	162
Дроздович Н. Л. Історія юридичних вчень про внутрішнє переконання судді у кримінальному процесі	164
Желябин С. С. Особенности практической реализации уголовно-правовой нормы о возрастной невменяемости	166
Жолнович І.В. Дослідження ознак зовнішності особи під час проведення портретної експертизи	168
Жуковська А.А. Щодо питань міжнародного розшуку злочинців	170
Жуковська Ж.О. Правозастосовчі аспекти міжнародного співробітництва в протидії транснаціональній організованій злочинності	172
Зайковський А. А. Окремі історичні проблеми забезпечення кримінально-процесуальних гарантій затриманого (підозрюваного) на досудовому слідстві	174
Заторська І. Р. Порівняльна характеристика кримінальної відповідальності за нанесення умисних тяжких тілесних ушкоджень в Україні з деякими зарубіжними країнами	176
Ілікчієва К. І. Агресія як елемент механізму насильницької злочинної поведінки	178
Карнаух Б. П. Кримінально-правові відносини та предмет кримінального права: взаємозв'язок і співвідношення понять	180
Карпов В. С. К вопросу о правовой природе условного осуждения в российском законодательстве	182
Кікалішвілі М. В. Правовий стан і правові взаємодії засудженого в кримінально-виконавчому праві України	184
Клєван Н. В. Криминологическая дефиниция терроризма	187
Ковальчук В. В. Щодо питання дослідження функції захисту у кримінальному процесі України	189
Козлюк Л. Г. Щодо проблеми застосування термінів "особа злочинця" і "особистість злочинця" в криминології	194
Колб О. Г., Кондратішина В. В. Щодо змісту Концепції розвитку криминологічної науки в Україні	196
Колтунова О. О. Забезпечення прозорості судових рішень	198
Комаха В. В. Передумови, що спричинили створення перших у світі криміналістичних установ	200
Константинова О.О. Щодо стану шахрайства з фінансовими ресурсами в Україні та проблем його виявлення, розкриття та розслідування	202
Копетюк М. І. Інститут звільнення неповнолітнього обвинуваченого від кримінальної відповідальності	205
Крижанівська Т. В. Суб'єкт незаконного виготовлення, підробки, використання або збуту незаконно виготовлених, одержаних чи підроблених марок акцизного збору, контрольних марок чи голографічних захисних елементів (ст. 216 КК України)	207
Крилова І. І. Проблеми кримінально-процесуальних функцій прокуратури	209
Кузнєцов В. В. Особливості кваліфікації масових заворушень	211
Курдюков В. В. Деякі питання обов'язкового призначення експертизи в кримінальному процесі України	213
Левочкина Т.В. Особенности детерминации женской преступности	216
Лісовий Я. А. Прокурорський нагляд за законністю приймання, реєстрації та вирішення заяв і повідомлень про злочини: проблеми правового регулювання	217
Лукаш А.С. Щодо питання впливу на вчинення насильницьких злочинів засобів масової інформації та найближчого оточення	219
Луцик В. В. Не вручення прокурором обвинувального висновку обвинуваченому, як підстава повернення кримінальної справи прокурору	221

УДК 34
ББК 67.0
А 43

А 43 Актуальні проблеми юридичної науки: Збірник тез міжнародної наукової конференції «Шості осінні юридичні читання» (м. Хмельницький, 26-27 жовтня 2007 року): У 3-х частинах. — Частина третя: «Адміністративне право. Адміністративний процес. Фінансове право. Кримінальне право. Кримінологія. Кримінальний процес. Криміналістика». — Хмельницький: Видавництво Хмельницького університету управління та права, 2007. — 335 с.

ISBN 978-966-8823-13-8

У збірнику представлені кращі тези доповідей, які були оприлюднені на Міжнародній науковій конференції «Шості осінні юридичні читання», що відбулась у Хмельницькому університеті управління та права 26-27 жовтня 2007 року.

Розміщені у збірнику тези доповідей стосуються таких напрямків: «Адміністративне право», «Адміністративний процес», «Фінансове право», «Кримінальне право», «Кримінологія», «Кримінальний процес», «Криміналістика».

Збірник розрахований на наукових та науково-педагогічних працівників вищих навчальних закладів і наукових установ, студентів, аспірантів та докторантів юридичного напрямку, практичних працівників і широкий читацький загал.

Адреса організаційного комітету:

29013, м. Хмельницький, вул. Театральна, буд. 8
тел./факс: (0382) 71-80-80
Ел. пошта: nauka@univer.km.ua
www.univer.km.ua

Організаційний комітет Міжнародної наукової конференції «Шості осінні юридичні читання» не завжди поділяє думку учасників конференції.

В збірнику максимально точно збережена орфографія, пунктуація та стилістика, які були запропоновані учасниками конференції.

Повну відповідальність за достовірність та якість поданого матеріалу несуть учасники конференції, їх наукові керівники, рецензенти та структурні підрозділи вищих навчальних закладів і наукових установ, які рекомендували ці матеріали до друку.

ISBN 978-966-8823-13-8

© Колектив авторів, 2007
© Хмельницький університет
управління та права, 2007